

Niedziela, 26 czerwca 2016

Honorowi Obywatele Gorlic

Honorowi Obywatele Miasta Gorlice

DŁUGOSZ Władysław [ur. 1864 r., zm. 1937 r.] – pionier rozwoju przemysłu naftowego, senator, poseł na Sejm Krajowy, poseł do austriackiej Rady Państwa, minister dla Galicji, prezes Krajowego Towarzystwa Naftowego. Urodził się 24 lipca 1864 roku w Krakowie w rodzinie sędziego. Po ukończeniu 6 klas Szkoły Realnej w Krakowie, odbył studia techniczne w Pradze. Zamieszkał na stałe w Siarach. Przez pewien czas był nauczycielem gimnastyki w Gorlicach. Następnie pracował na pobliskich kopalniach ropy naftowej w Siarach, Sękowej i Ropicy Ruskiej, gdzie przeszedł wszystkie szczeble zawodowe od pomocnika kowala, pomocnika szybowego do wiertacza włącznie. W latach 1888-1889 odbył praktykę wiertniczą na kopalni barona Brunickiego w Kłęczanach. Chcąc poznać nieznaną mu system wiercenia, odbył dodatkową praktykę wiertniczą w Krygu i Kobylance, gdzie wiercili Kanadyjczycy tym właśnie systemem. Pierwsze kroki jako samodzielny przedsiębiorca stawiał w Siarach w 1890 r., niestety - bez powodzenia. Stracił na wierceniach cały majątek jaki posiadał. W 1893 r. objął kierownicze stanowisko w

firmie Bergheim i Mac Garvey, i wyruszył, wraz z asystentem Janem Rączkowskim, do Borysławia z kompletnym rygiem wiertniczym kanadyjskim. Przeprowadził pionierskie wiercenie głębokie „Na Potoku” w Borysławiu. Dotarł w 1896 r. do pokładów na głębokości 900 m, z których otrzymywał produkcję 40 ton ropy naftowej na dobę. W ten sposób został uznany za odkrywcę Borysławia. Po tym epokowym wydarzeniu Wł. Długosz awansował u Mac Garveya na dyrektora kilku kopalń.

W 1896 r. zawarł związek małżeński z Kamilą Dembowską córką właściciela Siar - Władysława Dembowskiego. Robił błyskawiczną karierę. Z dyrektora Karpackiego Towarzystwa Naftowego stał się samodzielnym bogatym przemysłowcem polskim. Odkupił od swego teścia wieś Siary. Wybudował w nich okazały pałac z piękną bramą wjazdową, oranżerią i ciekawym parkiem krajobrazowym. W 1908 r. Długosz został wybrany na posła Sejmu Krajowego we Lwowie. W 1909 r. został wybrany na marszałka Rady Powiatowej w Gorlicach i pełnił ten urząd do 1923 r. Jako poseł i marszałek dbał o rozwój ekonomiczny i kulturalny powiatu gorlickiego. Z jego inicjatywy powstało Okręgowe Towarzystwo Rolnicze i Spółka Handlowa „Sierp”. Wiele funduszy przeznaczył na oświatę. Chcąc umożliwić młodzieży wiejskiej naukę w szkołach średnich, wybudował w Gorlicach dwa internaty; bursę polską przy ulicy Węgierskiej i bursę ruską dla młodzieży łemkowskiej przy ulicy Sienkiewicza. Wspierał finansowo działalność ruchu sokolskiego i harcerskiego. Sponsorował budowę „Domu Sokoła” przy ul. Jagielly z pierwszym kinem stałym w Gorlicach. Duże kwoty pieniędzyłożył na odbudowę kościółka zabytkowego i kościoła mуро-wanego w Sękowej, zniszczonych podczas I wojny światowej. Wspomagał budowę boiska sportowego „Karpatia” w Gliniku Mariampolskim. Zakupił teren pod budowę stadionu sportowego w Gorlicach i przekazał miastu kwotę 1000 złotych na rozwój sportu. W 1911 r. Długosz został posłem do parlamentu w Wiedniu oraz ministrem dla Galicji. Po wojnie pracował jako poseł nad odbudową zniszczonego kraju, a gdy przyszła pora, domagał się od cesarza austriackiego niepodległości Polski. W 1918 r. stanął na czele Powiatowej Rady Narodowej w Niepodległej już Polsce. W 1917 r. został prezesem Krajowego Towarzystwa Naftowego i tę godność piastował do ostatnich chwil życia. W 1918 r. nabył folwark w Bieczu-Załawiu wraz z przyległymi polami naftowymi. W 1921 r. otrzymał od Rządu Polskiego prezesurę Państwowej Rady Naftowej, a rok później został wybrany na senatora R.P. W uznaniu zasług w przemyśle naftowym, w 1931 r. otrzymał Krzyż Komandorski Orderu Polonia Restituta. Zmarł 24 czerwca 1937 r. Pochowany został z należnymi mu honorami w rodzinnym mauzoleum w Sękowej. Honorowy Obywatel Miasta Gorlice - od 11 września 1913.

HOFFMAN Jerzy [ur. 1932 r.] – polski reżyser i scenarzysta filmowy, nominowany do Oscara. Urodzony w Krakowie jako syn znanego gorlickiego lekarza. Do września 1939 r. mieszkał w Gorlicach, aby w chwili wybuchu wojny wraz z rodziną i tłumami uciekinierów udać się na wojenną tułaczkę na wschód. W 1940 roku został wywieziony na Syberię i do Polski powrócił dopiero po zakończeniu wojny. Jest obecnie jednym z najlepszych i najpopularniejszych reżyserów polskich. Dla wielu mieszkańców naszego kraju jest najbardziej znany z ekranizacji trylogii Henryka Sienkiewicza. Sztuki filmowej uczył się na moskiewskiej uczelni filmowej. Początki kariery artystycznej Hoffmana, to realizacja obrazów dokumentalnych we współpracy z Edwardem Skórzewskim. Ich filmy zdobyły szereg nagród na festiwalach na całym świecie. Zachęceni tymi sukcesami artyści zdecydowali się na debiut fabularny. Był nim zrealizowany w 1962 roku film „Gangsterzy i filantropii”, który cieszył się dużym uznaniem zarówno krytyków jak i publiczności. W 1968 roku Hoffman sfilmował powieść Henryka Sienkiewicza „Pan Wołodyjowski”. Obraz ten zapoczątkował realizację zawodowego marzenia reżysera – ekranizacji całej trylogii słynnego

pisarza. W 1974 r. Hoffman zrobił doskonały „Potop”, a 25 lat później „Ogniem i mieczem”, do którego część scen kręcono nad Jeziorem Klimkówka. W filmie brały udział również konie ze Stadniny w Gładyszowie. Jego ostatnie reżyserskie dzieło to ekranizacja powieści I. Kraszewskiego „Stara Baśń – kiedy słońce było bogiem”. W uznaniu zasług reżysera 12.02.1999 roku odsłonięto jego gwiazdę w alei gwiazd w Łodzi. Jest honorowym obywatelem miasta Gorlice od 26.02.1999 r. oraz wielbicielem miejscowych ruskich pierogów.

KOTWICA Kazimierz [ur. 1932 r., zm. 2013 r.] – urodził się w Zbydniowie. Studia ukończył w 1955 roku na Wydziale Metalurgii AGH w Krakowie. Pełnił funkcję zastępcy dyrektora do spraw przygotowania produkcji w Hucie Stalowa Wola. W roku 1963 został naczelnym dyrektorem Fabryki Maszyn i Sprzętu Wiertniczego „Glinik” w Gorlicach, i stanowisko to pełnił nieprzerwanie przez 18 lat, do 1981 roku. Na ten okres przypadł ogromny rozwój Fabryki „Glinik”. Wybudowane i wyposażone zostały hale produkcyjne pod produkcję urządzeń wiertniczych, magazyn, biurowiec. Od 1968 dyrektor Kazimierz Kotwica rozpoczął przebudowę asortymentu produkcji. W „Gliniku” podjęto produkcję nowoczesnych urządzeń dla górnictwa węgla kamiennego. W latach 70-tych kontynuowany był program inwestycyjny, zakończony uruchomieniem w 1978 roku nowoczesnej kuźni z matrycownią, i elektrociepłowni. Równolegle z rozbudową Fabryki realizowane były inwestycje socjalne: zakładowe

budownictwo mieszkaniowe, zawodowa szkoła zakładowa z internatem, przychodnia zdrowia oraz rozbudowa obiektów sportowych w mieście. W roku 1970 Kazimierz Kotwica obronił pracę doktorską na Wydziale Mechanicznym Politechniki Krakowskiej. W 1972 roku dr inż. Kazimierz Kotwica objął stanowisko docenta w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, prowadząc zajęcia na Wydziale Maszyn Górniczo-Hutniczych. Pracował na stanowisku I zastępcy generalnego dyrektora Zakładów Rolno-Przemysłowych Kombinat w Dębicy, pełniąc równocześnie funkcję naczelnego dyrektora Zakładów Rolno-Przemysłowych w Krakowie. W latach 1989 – 1993 był dyrektorem Przedsiębiorstwa Handlowo – Produkcyjnego „Avita” w Krakowie pełniąc równocześnie funkcję sekretarza Rady Nadzorczej przedsiębiorstwa z udziałem kapitału zagranicznego „Kraina” w Ivanofrakovsku. W latach 1993 - 1994 kontynuował pracę jako dyrektor Przedsiębiorstwa Handlowo – Produkcyjnego „Aniwaks” w Skawinie, a w latach 1995 – 1996 pracował w Domu Maklerskim w Krakowie na stanowisku specjalisty w zakresie Narodowych Funduszy Inwestycyjnych. W 1996 roku pełnił funkcję doradcy dyrektora naczelnego przedsiębiorstwa „Ampli” w Tarnowie oraz doradcy właściciela firmy „Apia” w Krzeszowicach. W 1997 roku objął stanowisko dyrektora Spółki Centrum Biurowe „Lubicz” w Krakowie. W 1961 roku został posłem na Sejm PRL, a w 1987 członkiem Rady Społeczno – Gospodarczej przy Sejmie. Od 1966 do 1975 pełnił funkcję prezesa Rady Oddziału Wojewódzkiego NOT w Rzeszowie, a następnie od roku 1981 prezesa Rady Oddziału Wojewódzkiego NOT w Nowym Sączu, będąc równocześnie członkiem Rady Głównej NOT. W 2003 roku głosami wyborców ziemi gorlickiej został wybrany radny Sejmiku Województwa Małopolskiego. Posiada ogromne, osobiste zasługi dla rozwoju miasta i ziemi gorlickiej. Jest Honorowym Obywatелеm Miasta Gorlice od 24 lutego 2012 r.

KOVAC Istvan [ur. 1945] – urodził się w Budapeszcie, studiował historię i polonistykę na Uniwersytecie w Budapeszcie. W czasie studiów należał do grupy literackiej „Poetów Dziewięciu”. Jest poetą, w 1973 r. wydał debiutancki tomik poezji „Niebo wirujące w śniegu”. Wykładał na Uniwersytecie w Budapeszcie historię Polski i historię literatury polskiej. W 1976 r. obronił pracę doktorską „Debiut poetycki C. K. Norwida”, a w 1990 r. obronił pracę habilitacyjną „Historia Legionu Polskiego na Węgrzech”. Był attache ds. kultury w ambasadzie Republiki Węgierskiej w Warszawie, wtedy też został pierwszym konsulem Węgier w Krakowie. Dzięki jego zaangażowaniu i entuzjazmowi udało się rozpropagować sprawę renowacji cmentarzy wojskowych z I wojny św. Staraniem Kovacsa co roku od kilku lat do Łużnej przyjeżdżają młodzi Węgrzy na międzynarodowe obozy, w czasie wakacji porządkują cmentarz w Pustkach. Po raz drugi został konsulem generalnym Węgier w 1999 r. i był nim do 2003 r. Posiada wiele odznaczeń polskich m. in. Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, tytuł Zasłużony dla Kultury Polskiej, Złotą Odznakę Orderu Zasługi. Jest Honorowym Obywatелеm Miasta Gorlice od

19.02.2004 r.

WŁODZIMIERZ KUNZ

KUNZ Włodzimierz [ur. 1926 r., zm. 2002 r.] – wybitny artysta malarz i grafik. Dzieciństwo i młodość spędził w Gorlicach, tu ukończył Gimnazjum im. Marcina Kromera. Absolwent Wydziału Malarstwa ASP w Krakowie. Rektor trzech kadencji tej najstarszej polskiej uczelni plastycznej. Członek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, przewodniczący Sekcji Plastyki Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, był przewodniczącym Komisji Nagród Ministerstwa Kultury i Sztuki. Członek rzeczywisty Polskiej Akademii Umiejętności. Artysta związany był uczuciowo z Gorlicami i często je odwiedzał. Wspólnie z M. Koniecznym zaprojektował pomnik Tysiąclecia Państwa Polskiego, usytuowany u zbiegu ul. Wróblewskiego z ul. Legionów. Jest autorem wielu indywidualnych, krajowych i zagranicznych wystaw m. in. w USA, Brazylii, Egipcie, San Marino, Belgii, Niemczech, Norwegii. Jego prace znajdują się w zbiorach muzealnych całego świata. Honorowy Obywatel Miasta Gorlice – od 17 listopada 1994 r.

 KWIATKOWSKI Eugeniusz [ur. 30 grudnia 1888 w Krakowie, zm. 22 sierpnia 1974 tamże] – polski wicepremier, minister przemysłu i handlu (1926–1930), minister skarbu (1935–1939) II Rzeczypospolitej. Jest Honorowym Obywatel Miasta Gorlice od 22 marca 1939 r.

MICEK Józef [ur. 1927 r., zm. 2009 r.] – urodzony w Pilźnie. Prałat, katecheta, ofiarny krzewiciel duszpasterstwa w służbie miasta. Przybył do Gorlic w 1958 r. celem utworzenia parafii pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Gliniku Mariampolskim. Jest budowniczym nowoczesnego kościoła w robotniczej dzielnicy Gorlic – Gliniku. W 1991 r. otworzył Dom CARITAS w Gorlicach przy ul. 11 listopada dla dzieci specjalnej troski, a w 1993 r. Dom Pomocniczy przy ul. Konopnickiej, a także Kuchnię CARITAS dla bezdomnych i głodnych. Był również inicjatorem powstania w 1993 r. Domu Pomocy Społecznej przy ul. Michalusa. W 1985 r. powierzono ks. J. Mickowi funkcję dziekana dekanatu gorlickiego. Jest Honorowym Obywatelem Miasta Gorlice od 19.02.2004 r.

PIŁSUDSKI Józef [ur. 5 grudnia 1867 w Zułowie na Wileńszczyźnie, zm. 12 maja 1935 w Warszawie] – polski działacz społeczny i niepodległościowy, żołnierz, polityk, mąż stanu; od 1892 członek Polskiej Partii Socjalistycznej i jej przywódca w kraju, twórca Organizacji Bojowej PPS (1904), Legionów Polskich (1914) i Polskiej Organizacji Wojskowej (1914), kierownik Komisji Wojskowej Tymczasowej Rady Stanu (1917), od 11 listopada 1918 naczelny wódz Armii Polskiej, w latach 1918–1922 naczelnik państwa, pierwszy marszałek Polski (1920); przywódca obozu sanacji, po przewrocie majowym (1926) dwukrotny premier Polski (1926–1928 i 1930); wywarł decydujący wpływ na kształt polityki wewnętrznej i zagranicznej II RP. Jest Honorowym Obywatelom Miasta Gorlice od 9 listopada 1933 r.

SAPIEHA Adam [ur. 14 maja 1867 w Krasiczynie, zm. 23 lipca 1951 w Krakowie] – polski duchowny rzymskokatolicki, biskup diecezjalny krakowski w latach 1911–1951 (od 1926 arcybiskup metropolita), kardynał prezbiter od 1946, senator I kadencji w II Rzeczypospolitej Polskiej w latach 1922–1923. Przez historyków uznawany za jedną z czołowych postaci w dziejach Kościoła polskiego I połowy XX wieku. Nazywany Księciem Niezlomnym. Jest Honorowym Obywatelem Miasta Gorlice od 19 lipca 1916 r.

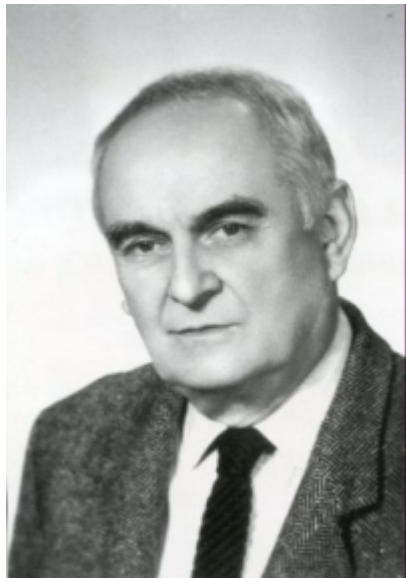
SENDECKI Władysław - pochodzi z Gorlic, a swą przygodę z pianinem zaczął już w wieku 4 lat. Jako 11 letni chłopiec rozpoczął naukę w szkole muzycznej Fryderyka Chopina, którą kontynuował na Akademii Muzycznej w Krakowie i w Wyższej Szkole Muzycznej w Katowicach. We wczesnej karierze grał muzykę klasyczną, ale później poświęcił się jazzowi. Założył swoje zespoły "Extra Ball" oraz „SunShip” tworzące z ogromnym sukcesem jazz rock, podziwiane przez polskich fanów oraz zapraszane na festiwale w całej Europie. Współpracował z Polski Jazz Ensemble, Zbigniewem Namysłowskim oraz legendarnymi Novi Singers. Po emigracji do Europy zachodniej przyszedł czas na współpracę z czołowymi postaciami światowego jazzu, jak Lenny White, Marcus Miller, Ray Anderson, Billy Cobham, Jaco Pastorius, bracia Becker, Michał Urbaniak, Urszula Dudziak. Władysław „Adzik” Sendecki koncertuje na największych scenach jazzowych Europy i USA. Wydaje kolejne płyty, ciesząc się na całym świecie ogromną popularnością. W 2015 roku Sendecki otrzymał statuetkę „Dersława Karwacjana” za promowanie i rozślawianie Gorlic i Ziemi Gorlickiej. „Adzik” Sendecki w swojej twórczości łączy elementy jazzu i muzyki klasycznej. Każdy z jego utworów emanuje niecodziennym natchnieniem, energią, ogromną przestrzenią i harmonią. Swe dźwiękowe obrazy Sendecki maluje wykwintnie wykorzystując pełnię barw jaką oferuje fortepian, zachowując tak niezwykle rzadkie dziś wśród pianistów wycucie proporcji między melodyką a wirtuozerią. Właśnie dzięki temu Sendecki potrafi wciągnąć słuchacza w swe muzyczne opowieści. Jest Honorowym Obywatel Miasta Gorlice od 3 maja 2017 r.

SKŁADKOWSKI Sławoj Felicjan [ur. 9 czerwca 1885 w Gąbinie, zm. 31 sierpnia 1962 w Londynie] – generał dywizji Wojska Polskiego, premier II RP, doktor medycyny, wolnomularz, członek loży wolnomularskiej Wielkiej Loży Narodowej Polski. Jest Honorowym Obywatelom Miasta Gorlice od 22 marca 1939 r.

ŚWIEYKOWSKI Bronisław (ur. 1865 r., zm. 1956 r.) – święcenia kapłańskie otrzymał w Seminarium Duchownym w Przemyślu, studiował w Innsbrucku i Rzymie. Od 1896 r. przebywał w Gorlicach jako kapelan szpitala i katecheta w Ludowej Szkole Żeńskiej oraz na kursach w Seminarium Nauczycielskim. Był komisarycznym burmistrzem Gorlic w czasie trwania I wojny. Kierował pracą zarządu miasta ratując mieszkańców od głodu i nieszczęść. Po wojnie zajmował się działalnością polityczną pisując do „Głosu Narodu” i innych czasopism artykuły krytykujące niegospodarność władz, brak troski o odbudowę kraju. Jest autorem pamiętnika „Z dni grozy w Gorlicach”. Założył wiele instytucji publicznych. Fundator stypendiów dla najbiedniejszych uczniów. Wybitny etymolog o sławie europejskiej. Odznaczony godnością szambelana papieskiego, Honorowy Obywatel Miasta Gorlice – od 4 lipca 1921 r. Pozostawił po sobie wspaniałą pamięć duszpasterza i społecznika. Jego imię nosi główna sala wystawowa Galerii Sztuki „Dwór Karwacjanów” oraz jedna z Gorlickich ulic, a jego pomnik zdobi hol miejskiego ratusza.

ZGÓRNIAK Marian [ur. 1924 r., zm. 2007 r.] – urodzony w Gorlicach, gdzie spędził dzieciństwo i lata szkolne. W okresie okupacji brał czynny udział w ruchu oporu. 02.04.1942 r. został aresztowany przez Gestapo. Był więźniem obozów koncentracyjnych: Auschwitz, Gross – Rosen, Buchenwald. Uczestniczył w marszu śmierci, a po ucieczce z kolejnego transportu zdążył jeszcze w marcu i kwietniu 1945 r. wziąć udział w walkach oddziału partyzanckiego na terenie Turynii. Związany z UJ – pokonał w nim kolejne szczeble kariery akademickiej od asystenta do profesora zwyczajnego. Tu również wykształcił wielu uczniów. Kierował Zakładem Historii Powszechnej Najnowszej w Instytucie Historii UJ. Był znanym specjalistą w zakresie historii wojskowości. Interesował się Bitwą Gorlicką i tej tematyce poświęcił prof. M. Zgórnjak wiele cennych publikacji. Honorowy Obywatel Miasta Gorlice od 25.04.2002 r.

